

Ion Minulescu
(6 ianuarie 1881, București - 11 aprilie 1944, București)

A fost un poet și prozator, reprezentant important al Simbolismului românesc. A fost numit director general al artelor în 1922.

Debutază încă de pe băncile liceului, din 1897, în revista „Povestea vorbei”, sub pseudonimul „Nirvan”. Pleacă pentru studii juridice la Paris, pe care le abandonează însă, atras fiind de atmosfera specifică boemei pariziene de început de secol, ca și de poezia epocii, puternic înclinată spre simbolism.

Fruntaș al înviorării lirice românești din ultimul pătrar de veac, a desfășurat în poezie, proză și teatru o neobosită activitate.

Rânduri pentru credința mea de Ion Minulescu

Mă-ntreb, ce s-a putut schimba
În mine
Și-n credința mea,
În care știu că n-am schimbat nimic,
Nici chiar mândria mea de ucenic,
Pe care și-azi mi-o mai găsesc
În cele câteva volume
În care n-am scris decât glume,
De teamă să nu-mbătrânesc!
Mă-ntreb și nu pot să-mi răspund
De ce-n credința mea m-afund
Ca luna-n fundul unui lac,
Când lacul nu-i decât minciuna
Cu care ne-amăgește luna
Și stelele, când se prefac
În licurici —
Gânganii mici —
Pe care noi
Când încercăm, din lac, să-i prindem,
Zadar nic mâinile ne-ntindem
Că nu găsim în lac decât noroi!

Și totuși
S-a schimbat ceva
Și-n mine,
Și-n credința mea!
Dar ce anume s-a schimbat
N-a fost chiar schimb adevărat!
Nu s-a putut schimba decât
Minciuna unui vis urât,
Căci, dacă lacul și cu luna
Rămân, la fel, întotdeauna,
La fel, nu ne-am putut schimba
Nici eu,
Nici ea, — credința mea!